

C-505/19. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2019. július 3.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Németország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. június 27.

Felperes:

WS

Alperes:

Bundesrepublik Deutschland

VERWALTUNGSGERICHT WIESBADEN (wiesbadeni közigazgatási bíróság, Németország)

VÉGZÉS

A W S

felperes

[omissis]

és

a Bundesrepublik Deutschland (Németországi Szövetségi Köztársaság)

[omissis]

alperes

között

adatvédelmi jog tárgyában [eredeti 2. o.]

folyamatban lévő közigazgatási peres eljárásban

a Verwaltungsgericht Wiesbaden (wiesbadeni közigazgatási bíróság) [omissis]

2019. június 27-én a következőképpen határozott:

1. Az eljárást felfüggeszti.
2. Az EUMSZ 267. cikk alapján előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti az Európai Unió Bírósága elé:
  - a) Úgy kell-e értelmezni az SMVE-nek az Alapjogi Charta 50. cikkével összefüggésben értelmezett 54. cikkét, hogy a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i [Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény] (az 1999. május 20-i 1999/435/EK tanácsi határozat 1. cikkének (2) bekezdése szerinti schengeni vívmányok; HL L 239., 2000. szeptember 22., 1[9]. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.; a továbbiakban: SMVE) egyik szerződő államában sem lehet ugyanazon cselekmény alapján büntetőeljárást indítani, ha a német ügyészség dönt a folyamatban lévő büntetőeljárás megszüntetéséről, miután a terhelt bizonyos kötelezettségeknek eleget tett, és – többek között – az ügyészség által meghatározott pénzüsszeget megfizette?
  - b) Az következik-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés (2016. június 7-i egységes szerkezetbe foglalt változat; HL C 202., 1., 47. o.; a továbbiakban: EUMSZ) 21. cikkének (1) bekezdéséből, hogy a tagállamok nem teljesíthetik a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezetéhez (Interpol) hasonló nemzetközi szervezet keretében harmadik államok által előterjesztett letartóztatás iránti megkeresést, ha a letartóztatás iránti megkereséssel érintett személy uniós polgár, és a tagállam, amelynek állampolgárságával az érintett személy rendelkezik, a nemzetközi [eredeti 3. o.] szervezet és ezáltal a többi tagállam felé is jelezte a letartóztatás iránti megkeresés kétszeres büntetés tilalmának elvével való összeegyeztethetőségével kapcsolatos aggályait?
  - c) Ellentétes-e az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésével a büntetőeljárás azon tagállamokban történő megindítása és az azon tagállamokban történő ideiglenes letartóztatás, amelyeknek állampolgárságával az érintett személy nem rendelkezik, ha a büntetőeljárás megindítása, illetve az ideiglenes letartóztatás ellentétes a kétszeres büntetés tilalmának elvével?
  - d) Úgy kell-e értelmezni az (EU) 2016/680 irányelvnek az SMVE 54. cikkével és az Alapjogi Charta 50. cikkével összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 8. cikkének (1) bekezdését, hogy a tagállamok kötelesek elfogadni azokat a jogszabályokat, amelyek

biztosítják, hogy a büntetőjogi felelősségre vonhatóság megszűnését eredményező eljárás esetén a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i [Schengeni Megállapodás] (HL L 239., 2000. szeptember 22., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 3. o.) egyik szerződő államában se legyenek tovább kezelhetők a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezetének (Interpol) főszabály szerint újabb büntetőeljáráshoz vezető vörös riasztásai (red notices)?

[e] Megfelelő adatvédelmi szinttel rendelkezik-e a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezetéhez (Interpol) hasonló nemzetközi szervezet az (EU) 2016/680 irányelv 36. cikke szerinti megfeleléségi határozat és/vagy az (EU) 2016/680 irányelv 37. cikke szerinti megfelelő garanciák hiányában?

[f] Csak akkor kezelhetik-e tovább a tagállamok a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezeténél (Interpol) harmadik államok által egy körözésben (vörös riasztás) feltüntetett adatokat, ha valamely harmadik állam olyan letartóztatás és kiadatás iránti megkeresést terjesztett a körözéssel, és olyan letartóztatást kért, amely nem ütközik az európai jogba, különösen a kétszeres büntetés tilalmának elvébe?

3. A Bíróság eljárási szabályzatának 107. és azt követő cikkei alapján kéri a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárásban történő elbírálását. **[eredeti 4. o.]**

Indokolás

I.

1. Az Európai Unió **Alapjogi Chartájának** (Alapjogi Charta; HL 2016. C 202., 2016. június 7., 389. o.) **50. cikke** a következőképpen szól:

„Senki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető olyan bűncselekményért, amely miatt az Unióban a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.”

2. Az **Európai Unió működéséről szóló szerződés** (EUMSZ; 2016. június 7-i egységes szerkezetbe foglalt változat; HL C 202., 1., 47. o.) **21. cikkének (1) bekezdése** a következőképpen szól:

„A Szerződésekben és a végrehajtásukra hozott intézkedésekben megállapított korlátozásokkal és feltételekkel minden uniós polgárnak joga van a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz.”

3. A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i **Schengeni Megállapodás**

végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-i egyezmény (SMVE; HL L 239., 2000. szeptember 22., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.) **54. cikke** a következőképpen szól:

„Az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét a Szerződő Felek egyikében jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján nem lehet egy másik Szerződő Fél területén büntetőeljárást indítani, amennyiben elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti Szerződő Fél jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani.”

4. A személyes adatoknak az illetékes hatóságok által a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, a vádeljárás lefolytatása vagy büntetőjogi szankciók végrehajtása céljából végzett kezelése tekintetében a természetes személyek védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a [eredeti 5. o.] 2008/977/IB tanácsi kerethatározat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. április 27-i (EU) **2016/680** európai parlamenti és tanácsi irányelv (EU HL L 119., 89. o.; helyesbítés: HL 2018. L 127., 7. o.) **4. cikke** a következőképpen szól:

„A személyes adatok kezelésére vonatkozó elvek

(1) A tagállamok előírják, hogy a személyes adatok:

- a) kezelését jogszerűen és tisztességesen kell végezni;*
- b) gyűjtése csak meghatározott, egyértelmű és jogszerű célból történjen, és azokat ne kezeljék ezekkel a célokkal össze nem egyeztethető módon;*
- c) az adatkezelés céljai szempontjából megfelelőek és relevánsak kell, hogy legyenek, és szükségesre kell korlátozódniuk;*
- d) pontosnak és ahol szükséges, naprakésznek kell lenniük; minden észszerű intézkedést meg kell tenni annak érdekében, hogy az adatkezelés céljai szempontjából pontatlan személyes adatokat haladéktalanul töröljék vagy helyesbítsék;*
- e) tárolásának olyan formában kell történnie, amely az érintettek azonosítását csak a személyes adatok kezelése céljainak eléréséhez szükséges ideig teszi lehetővé;*
- f) kezelését oly módon kell végezni, hogy a megfelelő technikai vagy szervezési intézkedések alkalmazásával biztosítva legyen a személyes adatok megfelelő biztonsága, az adatok jogosulatlan vagy jogellenes kezelésével, véletlen elvesztésével, megsemmisítésével vagy károsodásával szembeni védelmet is ideértve.”*

5. Az (EU) **2016/680 irányelv 8. cikke** a következőképpen szól:

„Az adatkezelés jogszerűsége

- (1) A tagállamok biztosítják, hogy az adatkezelés csak akkor és kizárólag annyiban legyen jogszerű, ha és amennyiben olyan feladat ellátásához szükséges, amelyet valamely illetékes hatóság az 1. cikk (1) bekezdésében meghatározott célokból végez, és uniós vagy tagállami jog alapján történik.
- (2) Az ezen irányelv hatálya alá tartozó adatkezelést szabályozó tagállami jogban rendelkezni kell legalább az adatkezelés célkitűzéseiről, a kezelendő személyes adatokról és az adatkezelés céljairól.” [eredeti 6. o.]

II.

6. A felperes a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezeténél (Interpol) egy Európai Unió kívüli állam által bejegyzett körözést (vörös riasztás) kifogásol. Az Interpol adatkezelési szabályzatának ([INTERPOL’s Rules on the Processing of Data]) 82. cikke értelmében a vörös riasztás célja valamely személy tartózkodási helyének felderítése és e személy elfogása az érintett személy kiadatása céljából. A letartóztatás iránti megkeresés alapjául a felperessel szembeni vesztegetési vádak szolgálnak. Pontosan e vesztegetési vádak miatt folytatott nyomozást a Staatsanwaltschaft München I (I. sz. müncheni ügyészség, Németország), amelyet a [Strafprozessordnung] (a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv[, a továbbiakban: StPO]) 153a. §-a (1) bekezdésének első mondata alapján végül bírság megfizetése ellenében megszüntettek (annak kérdésével kapcsolatban, hogy az ügyészség szervezetileg független-e, lásd: a Bíróság 2019. május 27-i ítélete, C-509/18, EU:C:2019:457; a bíróság függetlenségével kapcsolatban lásd a C-272/19. sz. ügyben folyamatban lévő eljárást). Ezért a kétszeres büntetés tilalmának elve miatt megszűnt a büntetőjogi felelősségre vonhatóság, mivel valamely tagállami ügyészség bírósági közreműködés nélkül döntött a tagállamban folyamatban lévő büntetőeljárás megszüntetéséről, miután a terhelt bizonyos kötelezettségeknek eleget tett, és – többek között – az ügyészség által meghatározott pénzüsszeget megfizette (a Bíróság 2003. február 11-i Hüseyin Gözütok [C-187/01] és Klaus Brügge [C-385/01] ítélete, C-187/01 és C-385/01; lásd még: a Bíróság 2016. június 29-i ítélete, C-486/14).
7. Valamely Európai Unió kívüli állam vörös riasztásának célja a felperes Interpolon keresztül kibocsátott elfogatóparanccsal történő elfogása az Interpol összes – jelenleg 190 – tagállamában és ezáltal az összes uniós tagállamban, valamint a Schengeni Megállapodás valamennyi szerződő államában. 2013-ban a Németországi Szövetségi Köztársaság kiegészítést jegyeztetett be az Interpallal, amely szerint a nemzeti központi iroda – a Bundeskriminalamt (szövetségi bűnügyi hivatal, Németország) – a kétszeres büntetés tilalma elvének a figyelmeztető jelzés alapjául szolgáló tényállásra való alkalmazásából indul ki. A továbbra is érvényes vörös riasztás azzal jár, hogy a felperes egyetlen uniós tagállamban és a schengeni térségben sem tartózkodhat annak kockázata nélkül, hogy jogellenesen letartóztatják, mivel őt – a *ne bis in idem* elvére való utalás

ellenére – nyilvánvalóan minden állam körözési listára tette a vörös riasztás miatt.
[eredeti 7. o.]

8. Az alperes ugyan kijelentette, hogy a felperes nem áll a Schengeni Információs Rendszerben (SIS) figyelmeztető jelzés hatálya alatt. A felperes azonban saját kutatásai szerint szerepel az Európai Unió tagállamainak és a schengeni államok nemzeti adatbázisaiban.
9. Az (EU) 2016/680 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése értelmében a személyes adatok – a jelen esetben a vörös riasztás – kezelése csak akkor és kizárólag annyiban jogszerű, ha és amennyiben az (EU) 2016/680 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett feladat ellátásához szükséges, és uniós vagy tagállami jog alapján történik.
10. Az SMVE Alapjogi Charta 50. cikkével összefüggésben értelmezett 54. cikkének tehát a SIS-be való bejegyzés hiányában is alkalmazandónak kell lennie. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az SMVE 54. cikkében
11. *„rögzített ne bis in idem elve egyrészt annak elkerülésére irányul, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül azt a személyt, akinek az ügyét jogerősen elbírálták, a szabad mozgáshoz való jog gyakorlása következtében ugyanazon cselekmény alapján több szerződő államban is büntetőeljárás alá lehessen vonni, annak érdekében, hogy a tagállamok büntető jogszabályainak harmonizációja vagy közelítése hiányában a közhatalmi szervek jogerőre emelkedett határozatainak tiszteletben tartása által garantált legyen a jogbiztonság”*

(a Bíróság 2006. szeptember 28-i Van Straaten ítélete, C-150/05, 44. pont; lásd még: a Bíróság 2014. május 27-i Spasic ítélete, C-129/14 PPU, 63. pont; 2006. szeptember 28-i Van Straaten ítélete, C-150/05, 45. és azt követő pont; 2006. március 9-i Van Esbroeck ítélete, C-436/04, 33. pont; 2005. március 10-i Miraglia ítélete, C-469/03, 32. pont).
12. Az SMVE 54. cikke a szerződő államok egymás büntető igazságszolgáltatási rendszerébe vetett kölcsönös bizalma elvének alapvető jogkövetkezménye. Ez különösen így van akkor, ha a szerződő államok különböző büntetőtörvényei eltérő jogkövetkezményeket kapcsolnak a cselekményhez (a Bíróság 2006. szeptember 28-i Van Straaten ítélete, C-150/05, 44. pont; 20[0]6. szeptember 28-i Gasparini ítélete, C-467/04, 30. pont; 2006. március 9-i Van Esbroeck ítélete, C-436/04, 31. pont).
13. Összeegyeztethetetlen lenne e célokkal az SMVE 54. cikkének alkalmazását a SIS-be bejegyzett bűncselekményekre korlátozni. A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek, az érintett személy védelmének, valamint a szerződő államok egymás büntető igazságszolgáltatási rendszerébe vetett [eredeti 8. o.] kölcsönös bizalma elvének a SIS-be be nem jegyzett bűncselekmények esetében is érvényesülnie kell.

14. 2016. szeptember 6-i Aleksei Petruhhin kontra Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra ítéletében (C-182/15, EU:C:2016:630) a Bíróság megállapította, hogy a kiadatásokra valamely tagállam és egy harmadik állam közötti viszonyban is alkalmazni kell az uniós jogot, mégpedig az EUMSZ 21. cikket (az említett ítélet 30. pontja). Nem lehet más a helyzet valamely tagállam és egy harmadik állam közötti viszonyban akkor sem, ha közvetítőként eljárva közöttük az Interpolhoz hasonló nemzetközi szervezet közvetít letartóztatás iránti és egyéb büntügyi megkereséseket. Az uniós polgárok szabad mozgáshoz való jogát illetően azáltal előidézett kockázatok, hogy a származási tagállamuktól eltérő tagállamban való tartózkodást lehetetlenné teszi a jogellenes, a kétszeres büntetés tilalmának elvébe ütköző és ezért az uniós joggal ellentétes vád miatt valamely harmadik államnak történő jogellenes kiadatás veszélye, csak az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdése hatályának ilyen tág értelmezése útján háríthatók el. Egyébként a Bíróság 2016. szeptember 6-i Aleksei Petruhhin kontra Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra ítélete (C-182/15, EU:C:2016:630) alapján a jogellenes kiadatással szemben a vörös riasztással érintett személy állampolgársága szerinti tagállam számára európai elfogatóparancs kibocsátásának lehetővé tétele nyomán fennálló védelem (az említett ítélet 48. pontja) a jelen esetben nem érvényesül, mert a kétszeres büntetés tilalmának elve kizárja az európai elfogatóparancs kibocsátását.
15. Többek között mivel a tagállamoknak a letartóztatás iránti megkeresések vizsgálata során – mint megállapítást nyert – az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdését és ezáltal az uniós jogot kell alkalmazniuk, tiszteletben kell tartani az Alapjogi Chartában rögzített jogokat, a jelen esetben az 50. cikket (lásd: a Bíróság 2016. szeptember 6-i Aleksei Petruhhin kontra Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra ítélete, C-182/15, EU:C:2016:630, 52. pont).
16. Az SMVE Alapjogi Charta 50. cikkével összefüggésben értelmezett 54. cikke kifejezetten nemcsak az újabb büntetés tilalmát tartalmazza, hanem a Schengeni Megállapodás szerződő államaiban történő újabb [eredeti 9. o.] eljárás alá vonás tilalmát is. A Bíróság ítélezési gyakorlata szerint az e rendelkezések értelmében vett jogerős elítélésről van szó az eljárásnak az elrendelt kötelezettségek teljesítését követő, az StPO 153a. §-a (1) bekezdésének első mondatán alapuló megszüntetése esetén is (a Bíróság 2003. február 11-i Hüseyin Gözütok [C-187/01] és Klaus Brügge [C-385/01] ítélete, C-187/01 és C-385/01, 27. és azt követő pontok).
17. Az (EU) 2016/680 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerint az adatkezelés csak akkor jogszerű, ha az uniós jog alapján történik. A (EU) 2016/680 irányelv (2) és (93) preambulumbekzdése szerint továbbá ezen irányelv célja a természetes személyek „alapvető jogainak és szabadságainak” védelme. Az (EU) 2016/680 irányelv (25) preambulumbekzdése szerint az „alapvető jogok[at] és szabadságok[at]” kifejezetten az Interpollal folytatott adatszere keretében is tiszteletben kell tartani. Az SMVE 54. cikke és az Alapjogi Charta 50. cikke esetében uniós jogról, az Alapjogi Charta 50. cikke esetében pedig az uniós jogban rögzített alapvető jogról van szó. Az Alapjogi Charta 51. cikke

(1) bekezdésének első mondata értelmében e Charta rendelkezéseinek címzettjei a tagállamok annyiban, amennyiben az Unió jogát hajtják végre. A tagállamok azonban az irányelvek átültetése során is az uniós jogot alkalmazzák ilyen értelemben véve (a Bíróság 2017. április 5-i Baldetti ítélete, C-217/15 és C-350/15, 16. pont; a Bíróság (nagytanács) 2013. február 26-i Åkerberg Fransson ítélete, C-617/10, 25. pont).

18. Az adatkezelés ezért csak akkor lehet jogszerű az (EU) 2016/680 irányelv 8. cikkének (1) bekezdése értelmében, ha összeegyeztethető az SMVE 54. cikkével és az Alapjogi Charta 50. cikkével, valamint az EUMSZ 21. cikkel.
19. A vörös riasztásban megnyilvánuló letartóztatás és kiadatás iránti megkeresés továbbítása esetében személyes adatok (EU) 2016/680 irányelv értelmében vett kezeléséről van szó.
20. Az (EU) 2016/680 irányelv 1. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett 2. cikkének (1) bekezdése értelmében az irányelv a személyes adatoknak „a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése, a vádeljárás lefolytatása vagy büntetőjogi szankciók végrehajtása – így többek között a közbiztonságot fenyegető veszélyekkel szembeni védelem és e veszélyek megelőzése – céljából” végzett kezelése tekintetében alkalmazandó. **[eredeti 10. o.]**
21. Az (EU) 2016/680 irányelv 3. cikkének 1. pontja szerint ilyen értelemben vett személyes adat az azonosítható természetes személyre vonatkozó bármely információ. Az (EU) 2016/680 irányelv 3. cikkének [2]. pontja szerint ilyen értelemben vett adatkezelés a személyes adatokon vagy adatállományokon automatizált vagy nem automatizált módon végzett bármely művelet, „a gyűjtés, rögzítés, rendszerezés, tagolás, tárolás, átalakítás vagy megváltoztatás, lekérdezés, betekintés, felhasználás, a közlés továbbítás, terjesztés vagy egyéb módon történő hozzáférhetővé tétel útján, az összehangolás vagy összekapcsolás, korlátozás, a törlés, illetve a megsemmisítés”.
22. A jelen esetben teljesülnek e feltételek. A vörös riasztásban feltüntetett adatok nemzeti körözési rendszerekbe történő továbbítása a vádeljárás lefolytatását vagy büntetőjogi szankciók végrehajtását szolgálja, mindazonáltal egy harmadik állam vonatkozásában. Azonosítható természetes személyre vonatkozó információkról van szó. A továbbítási művelet tárolásnak minősül. Ezenkívül személyes adatok felhasználásának is minősül, mivel a személyes adatok a nemzeti körözési rendszerben a letartóztatás és adott esetben a harmadik államnak történő átadás céljából folytatott nyomozás alapjául szolgálnak.
23. Ha azonban az adatkezelés csak akkor jogszerű, ha összeegyeztethető az SMVE 54. cikkével és az Alapjogi Charta 50. cikkével, valamint az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdésével, a körözés iránti megkereséseket törölni kell a tagállamokban. Az (EU) 2016/680 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése e tekintetben úgy rendelkezik, hogy abban az esetben, ha kiderül, hogy pontatlan személyes

adatokat továbbítottak vagy a személyes adatokat jogszerűtlenül továbbították, a címzettet erről haladéktalanul értesíteni kell. Ebben az esetben az (EU) 2016/680 irányelv 16. cikkével összhangban a személyes adatokat helyesbíteni, törölni vagy az adatkezelést korlátozni kell. Erre azonban nem kerül sor.

24. Az Interpol ugyanis nem törli az adatokat. Valamennyi tagállam tagsággal rendelkezik a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezetében (Interpol). Az Interpol feladatának teljesítése céljából személyes adatokat kap, tárol és továbbít az illetékes hatóságoknak, hogy támogassa őket a nemzetközi bűnözés megelőzésében és a nemzetközi bűnözés ellen folytatott küzdelemben. „Indokolt ezért megerősíteni az Unió és az Interpol közötti együttműködést a személyes adatok **[eredeti 11. o.]** hatékony cseréjének előmozdításával, biztosítva ugyanakkor a személyes adatok automatikus kezelésével kapcsolatban az alapvető jogok és szabadságok tiszteletben tartását. Ezt az irányelvet – különös tekintettel ennek az irányelvnek a nemzetközi adattovábbításra vonatkozó rendelkezéseit – kell alkalmazni akkor, ha az Unióból személyes adatokat továbbítanak az Interpolnak vagy az Interpolban megbízott tagokkal rendelkező országoknak. Ez az irányelv nem érintheti a 2005/69/IB tanácsi közös állásponiban [...], valamint a 2007/533/IB tanácsi határozatban [...] meghatározott egyedi szabályokat” (az (EU) 2016/680 irányelv (25) preambulumbekzdése).
25. Nem állapítható meg, hogy átültették volna az (EU) 2016/680 irányelv „A személyes adatok védelmével kapcsolatos nemzetközi együttműködés” címet viselő 40. cikkét, és az alperes állítása szerint a Bundesregierung (szövetségi kormány, Németország) nem is kívánja átültetni azt. E rendelkezés alapján az Interpolhoz hasonló nemzetközi szervezetek viszonylatában megfelelő lépéseket kellene tenni annak érdekében, hogy
- a) a személyes adatok védelméről szóló jogszabályok hatékony érvényesítésének elősegítését célzó nemzetközi együttműködési mechanizmusokat alakítsanak ki;
  - b) a személyes adatok védelméről szóló jogszabályok érvényesítésében kölcsönös nemzetközi segítségnyújtást biztosítsanak, többek között értesítés, a panaszok illetékes hatósághoz történő továbbítása, a vizsgálatokban történő segítségnyújtás és információcsere útján, a személyes adatok védelmére és a többi alapvető jogra és szabadságra vonatkozó megfelelő garanciákra is figyelemmel;
  - c) az érintett érdekelt feleket bevonják a személyes adatok védelméről szóló jogszabályok érvényesítése érdekében folytatott nemzetközi együttműködés előmozdítását célzó párbeszédbe és tevékenységekbe;
  - d) előmozdítsák a személyes adatok védelméről szóló jogszabályok és gyakorlat átadását és dokumentálását, beleértve a harmadik országokkal előforduló joghatósági összeütközéseket is. **[eredeti 12. o.]**
26. Nem ismert, hogy bármi ilyesmire sor került volna.

27. Az (EU) 2016/680 irányelv 36. cikke, de annak 37. cikke is, csak az Interpolnak történő adattovábbítás esetét szabályozza. Az (EU) 2016/680 irányelv nem szabályozza **az Interpol által a tagállamoknak történő adattovábbítás fordított esetét**. Az (EU) 2016/680 irányelv ezért szabályozási hézagot tartalmaz, amelyet meg kell szüntetni. Ha az Interpol a kétszeres büntetés tilalma ellenére nem mellőzi a vörös riasztással kapcsolatos, valamennyi tagállam részére történő adattovábbítást, és nem gondoskodik az adatok haladéktalan törléséről, akkor a kérdést előterjesztő bíróságnak jelentős kétségei vannak az „Interpol” nemzetközi szervezet adatvédelmi jogi megbízhatóságát illetően. E megbízhatatlanság végső soron annak kérdését veti fel, hogy az Interpol által biztosított megfelelő garanciák hiányában a tagállamoknak nem kell-e e tekintetben teljes mértékben mellőzniük az Interpollal való együttműködést, mivel csak így biztosítható a szabad mozgáshoz való jog keretében az Európai Unió belüli szabad mozgás. Az Unió ugyanis nyilvánvalóan csak így alkothat egy, a szabadságon alapuló térséget, és biztosíthatja a személyek szabad mozgását (lásd az EUMSZ 67. cikket). Mivel az Unió belül nyilvánvalóan hiányzik a vörös riasztások koordinációja és az egységes szabályozási keret, a tagállamok polgárainak szabadsága csak az Interpolból való kilépés útján biztosítható.
28. Az (EU) 2016/680 irányelv (64) preambulumbekkezdésében kifejtetteknek, amelyek szerint abban az esetben, ha személyes adatokat az Unióból harmadik országbeli adatkezelőkhöz, egyéb címzettekhez vagy nemzetközi szervezetek részére továbbítanak, az ezen irányelv által az Unióban a természetes személyeknek biztosított védelem szintje nem sérülhet (lásd az (EU) 2016/680 irányelv 35. cikkének (3) bekezdését is), és annak fenn kell maradnia akkor is, ha az adott harmadik ország vagy nemzetközi szervezet ezt követően ugyanazon vagy másik harmadik országbeli adatkezelőhöz vagy nemzetközi szervezet részére újból továbbítja az említett személyes adatokat, azokra a személyes adatokra is vonatkozniuk kell, amelyeket valamely harmadik ország vagy nemzetközi szervezet – a jelen esetben az Interpol – továbbít az Európai Unió tagállamai részére. **Máskülönben nem lenne biztosított az (EU) 2016/680 irányelv által biztosított védelmi szint. [eredeti 13. o.]**
29. Megfelelő koordinációra úgy is lehetőség lenne, hogy valamely tagállam szóbeli jegyzékben megállapodik a többi tagállammal a szóban forgó vörös riasztások kezelésének módjáról; az alperes azonban a jelen esetben [omissis] éppen nem kíván így tenni.
30. Máskülönben biztosítani kell, hogy a tagállamok csak akkor kezelhessék tovább a Nemzetközi Bűnügyi Rendőrség Szervezeténél (Interpol) a nem az SMVE szerződő államának minősülő államok által egy körözésben (vörös riasztás) feltüntetett adatokat, ha valamely nem uniós állam letartóztatás és kiadatás iránti megkeresést terjesztett a körözéssel, és letartóztatást kért, és ez nem ütközik az európai jogba.
31. A jogvita eredménye az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésektől függ. Ha ugyanis fennáll a kétszeres büntetés tilalma, és jogellenes a valamely harmadik

állam által vörös riasztás útján a tagállamokban kiadott további figyelmeztető jelzés, akkor egyik tagállam sem kezelheti a vörös riasztást, és ezáltal biztosított a felperes Európai Unió és schengeni térségen belüli szabad mozgása. E tekintetben a határozat rendelkező részétől függ, hogy erre valamennyi tagállam Interpolból való kilépése, vagy pedig az (EU) 2016/680 irányelv Bíróság általi megfelelő továbbfejlesztése útján kerül-e sor.

III.

32. A jogvita esetében fennáll a szükséges sürgősség (lásd a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének (2) bekezdését).
33. A sürgősség fennállását különösen a felperes életkora támasztja alá. A felperes 1937. november 17-én született, és már betöltötte 80. életévét. A jogvitában történő döntéshozatalig a felperes gyakorlatilag nem hagyhatja el Németország területét. Német és USA-beli bűnüldöző hatóságok 2008 óta nyomoznak a felperes ellen. A felperestől nem várható el hónapokig vagy évekig elhúzódó eljárás, **[eredeti 14. o.]** még ha a kérdést előterjesztő bíróság állandó túlterheltsége miatt most kerülhetett is csak sor az előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésére.

IV.

34. [omissis]

[omissis]